

ပုံစာလျှောက်ပေးစာ

လုံခြုံစိတ်ချရသော

ချစ်စားအကျော့မှာတွေးချောလှည့်ပါ

ပန်းချီဆိုင် : ဝေဒနာကြည်

အခန်း(၁)

အင်းလျားကန်ပေါင် အကြော်ဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်များ ဆီသို့ ကျောင်းသူလေးယောက် ချီ တက်လာနေသည် ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နောက်ပြောင်လိုက်၊ ရယ်မောလိုက်နှင့် လျှောက်လာကြသည် ။ သူတို့ အားလုံး သောကဆိုတာကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ လောကကြီးအလယ်မှာ ပျော်စရာအတိ ဖြစ်စေသည့် မိန်းမပျိုလေးတွေပါ။

"ဟေ့ လွန်းသစ္စာ၊ နင့်နောက်ကို တစ်ပွေလိုက်လာနေပြီ"

လွန်းသစ္စာ အမည်ခံ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ အရပ်ရှည်ရှည် နုနယ်လှပသော မျက်နှာပိုင်ရှင်၊ ပြီးတော့ လေးယောက်အနက်မှာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အမြင့်မားဆုံး မိန်းကလေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည် ။

"မေကြည် မနေ့ကလိုက်တဲ့ ကောင်လေးလား"

"အေး...ဟုတ်တယ်"

"ဒီနေ့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးလိုက်မယ်"

"ကြည့်လုပ်ပါဟယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သနားကမားနဲ့ "

"အသာနေစမ်းပါ မေကြည်ရယ်၊ နင်တို့ သုံးယောက် ရှေ့ကသွား၊ ငါ နည်းနည်းချန်နေမယ်"

"ထွင်ပြန်ပြီလား"

"ဟုတ်တယ်၊ လွန်းသစ္စာရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် တီထွင်မှုတစ်ခုလေ"

လွန်းသစ္စာ၏ စကားကို နာခံကြသော သူငယ်ချင်းတစ်စုက သူမ ပြောသလို နည်းနည်းကျော် တက်သွားသည်။ လွန်းသစ္စာက နောက်ချန် နေရင်း စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။

"အား ကျွတ် ကျွတ်"

လွန်းသစ္စာ၏ တီထွင်မှုတစ်ခုမှန်းသိ၍ သူငယ်ချင်းတွေက မကြား ဟန်ဆောင်ပြီး စကားပြိုင် ပြော ရယ်မောနေသည်။ လွန်းသစ္စာက ခြေ ထောက်ကို တစ်ခုခုထိမိ စူးမိဟန်နှင့် ခြေထောက်ဖြူဖြူ နုနုလေးကို မကြည့်သည်။

"ဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ လွန်းသစ္စာ"

မှီလာသော ကောင်လေးက လွန်းသစ္စာရဲ့ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ခြေထောက် ကိုကြည့်နေသော မျက်ဝန်းကို သူ့ထံသို့ ပို့လိုက် သည်။ အလွန်လှပသော အကြည့်လေးတစ်ခုကို လွန်းသစ္စာ ဖန်တီးလို က်သည်။

"ဘာစူးသွားသလဲ မသိဘူး၊ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားလို့ ပါ"

ဖြေပြီးတော့ လွန်းသစ္စာက ဆက်လျှောက်သည်။ ထိုသူရဲ့ ခြေလှမ်း တွေ လွန်းသစ္စာရဲ့ ဘေးမှာ ကျလာသည်။

"လွန်းသစ္စာ ဒီစာလေး ယူသွားပါ"

လွန်းသစ္စာက ဘာမပြော ညာမပြော မရယ်မပြီးမျက်နှာလေးနှင့် သူ မထံ ထိုးပေးနေသော စာကို ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ပဲ အ နားမှာ ရှိနေသော ဗယာကြော်သည် ဆီသို့ ထိုစာကို ပေး လိုက်သည်။

"ဟင်...လွန်းသစ္စာ ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

ထိုသူငယ်ရဲ့ အထိတ်တလန့်သံကြောင့် ရှေ့ကလျှောက်နေသော လွန်းသစ္စာရဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်က လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ဗယာကြော်သည် ကို ပေးလိုက်တာလေ"

လွန်းသစ္စာက မှ င်သေသေမျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည်။ ။ စာပေးသော ကျောင်းသားရဲ့ မျက်နှာက ရဲတွတ်နေသည်။ ။

"ဘာလို့ ပေးလိုက်တာလဲ"

"ရှင်...သူ့ကို ပေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး လား"

လွန်းသစ္စာက အကြောင်ရိုက်ပြီး သူ့ကို မျက်နှာသေနှင့် ကြည့်သည်။ ။

"သူတစ်ပါးရဲ့ မေတ္တာကို ခင်ဗျား အတော် ပျက်ရယ်ပြုတာပဲ"

"ဟောတော့ ကျွန်မက ဘာများ ပျက်ရယ်ပြုလို့ လဲရှင်"

"တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းတွေကြားပေမဲ့ မယုံခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ လက်တွေ့ပဲ၊ ခင်ဗျား ဟာ တစ်ဖက်သားကို အရှက်ရအောင် သိပ်လုပ်တတ်တယ်"

ထိုကျောင်းသားက ရှက်ဒေါသမျက်နှာကြီးနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ အူကြောင် ကြောင်နှင့် ရှက်သွားသော ကျောင်းသားကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဝါးခနဲ ဟားလိုက် သည်။ ။ ထွက်သွားရသူခမျာ နောက်ကလိုက်လာသော ရယ်သံကြောင့် ခလုတ်တိုက်မတတ် ဖြစ်သွား သည်။ ။

"လွန်းသစ္စာရယ်၊ ဒီတစ်ခါ နင်လုပ်လိုက်တာ ဟိုကောင်လေး အတော် အထိနာသွားပြီ"

"ကောင်းတယ်၊ အဲဒါမှ နောက်ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်မှာ "

လွန်းသစ္စာက အနီးအနားက လှမ်းကြည့်နေသောသူတွေကို ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်နှင့် ပြောပြီး အကြော်ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ။

"လွန်းသစ္စာ"

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှ စမ်းလေးက လွန်းသစ္စာကို ခေါ်သည်။ ။

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို စာပေးတဲ့ လူထဲမှာ သူက ဘယ်နှယောက်မြောက်လဲ"

"မှတ်ရတာများ လို့ နံပါတ်စဉ်မထိုးတော့ပါဘူးဟာ"

"အေး...ဟုတ်တယ်နော်၊ နင့်ကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာတွေ သိမ်းထားပြီး ပိဿာချိန်နဲ့ ရောင်း စားရင် တော်တော်ရမယ်"

"အလုပ်ပိုပါတယ်ဟယ်"

"အင်းလေ၊ နင့်လို ကျိုကျိတ်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးက အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံကို ဘယ်မှု မလဲ"

ပစ္စည်းဥစ္စာ သိပ်ပြီးမပြည့်စုံသော သီတာက ပြောသည်။ ။

"ရိုးရိုးပဲ ချမ်းသာစမ်းပါဟာ၊ ကျိုကျိလဲ မတက်ပါစေနဲ့၊ ပက်ကျိလဲ မတက်ပါရစေနဲ့ "

လွန်းသစ္စာက ပင်ကိုယ်စိတ်နေစိတ်ထားအတိုင်း သီတာရဲ့ စကားကို နောက်ပြောင်လိုက် သည်။ ။

သူငယ်ချင်းတစ်စု ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကဲ...ဘာစားမလဲ၊ မှာ ကြလေ"

တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြော်စုံကို မှာ စားကြသည် ။ စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် နောက်ပြောင် နေသော သူငယ်ချင်းတစ်စု ပါးစပ်ရော လက်ပါ မအားကြပါ။

"ဒီနေ့ ဘယ်သူ ဒကာလဲဟေ့"

"ဟဲ့ မိသီတာ၊ အေးအေးဆေးဆေးစား အပိုတွေပြောမနေနဲ့ "

လွန်းသစ္စာက သီတာကို ခပ်ကြောကြောမျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည် ။ သီတာက ရယ်ဖြဖြလုပ် နေသည် ။

"ဟုတ်သားပဲ မိသီတာ၊ အမြဲ လွန်းသစ္စာက ဒကာခံနေတာ၊ ဘာတွေ မေးစရာလိုလဲ"

"အောင်မာ၊ ဘယ်သူက ဒကာခံမယ်ပြောလို့ လဲ"

လွန်းသစ္စာက ခပ်တည်တည်လေးပြောတော့ အားလုံး အကြော်စား နေရင်းတန်းလန်း ဆက် မဝါးနိုင်ဘဲ လွန်းသစ္စာကို ကြည့်နေသည် ။

"နင်ပေးမှာ လေ လွန်းသစ္စာရဲ့ "

"ဆောရီးပဲ၊ ဒီနေ့ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ဒီနေ့ မုန့်ဖိုး တစ်ပြားမှ မသုံးဘူး၊ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ တစ်ပြားမှ ကို ထည့်မလာဘူး"

"ဟင်...တကယ်လား လွန်းသစ္စာ"

"စကားတစ်ခွန်းကို နှစ်ခါ မပြောဘူးဟာ"

ကျန်သုံးယောက် မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ဖြစ်သွားသည် ။ စောစောက စာအုပ်တွေ ဘောလ်ပင်တွေဝယ်လိုက်၍ သူတို့ ပိုက်ဆံတွေ ကုန်သွားပြီ။ သုံးယောက်ပေါင်းမှ အကြော်တစ်ပွဲဖိုးပင် မပြည့်တော့ပါ။

အကြော်ကို ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လွန်းသစ္စာ

ကို ကြည့်နေသည်။ ။ လွန်းသစ္စာကလည်း ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

"တကယ်လား လွန်းသစ္စာ"

"ဪ...ခက်လိုက်တာ၊ တစ်ပြားမှ မပါပါဘူး ဆိုနေ"

"ဒုက္ခပဲ၊ အကြော်လေးပွဲတောင်မှာ ပြီး စားလို့ လဲ ကုန်တော့မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ နင်က ပိုက်ဆံ မထည့်လာဘူးဆိုရင် စောစောက ပြောပေါ့"

မေကြည်၊ စမ်းလေးနှင့် သီတာတို့ ရဲ့ မကျေမနပ် ပွစိပွစိလုပ်နေသည် ကို လွန်းသစ္စာက ခပ် အေးအေးပင်ကြည့်ပြီး အကြော်ကို ဆက်စားနေသည်။ ။

"ဟဲ့...ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုပြီး ဘာလို့ ဆက်စားနေတာလဲ"

"မှာ ပြီးမှ မစားလို့ ရမလား၊ ဆိုင်က ပြန်ယူမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ စားသာ စားပစ်"

"ပြီးတော့ ဘယ်လိုပိုက်ဆံရှင်းမှာ လဲ"

"နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့၊ စားမှာ သာစားကြဟာ၊ ပြီးရင် ငါ့မှ အကြံရှိတယ်"

"ဘာအကြံလဲ"

"ပြီးမှ ပြောမယ်"

လွန်းသစ္စာက စားခိုင်းတော့ ကျန်သုံးယောက်က အကြော်ကိုဆက်စားသည်။ ။ နောက်ကြောင်း မအေးသဖြင့် မျိုချရသည် မှာ လည်ချောင်းတွင် နင်နေသည်။ ။

"မြန်မြန်စားကြ၊ ပြီးရင် ပြဿနာက ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ "

ကျန်သုံးယောက်က မရဲတရဲစားနေသော်လည်း လွန်းသစ္စာက အား ပါးတရ စားနေသည် ။ အကြော်တွေ ပန်းကန်ထဲမှာ ကုန်သွားတော့မှ လွန်းသစ္စာက စကားစသည် ။

"ကဲ...စားလို့ ဝပြီ၊ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ပဲ လိုတော့တယ်"

"အစ်မတို့ ရှင်းတော့မလား"

စားပွဲထိုးကောင်လေးက မေးသည် ။

"ဒီမှာ ခဏ လာပါဦး"

စားပွဲထိုးလေး သူတို့ အနားသို့ရောက်လာသည် ။ လွန်းသစ္စာ သည် နေ့ ပိုက်ဆံအိတ်မပါသည် ကို သူငယ်ချင်းအားလုံးက သိနေ၍ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသည် ။

"ဒီအကြော်ဖို့ နဲ့ တန်တဲ့ အလုပ်ရှိလား"

"ဘာကိုပြောတာလဲဗျ"

စားပွဲထိုးလေးက နားမလည်စွာနှင့် လွန်းသစ္စာကို ကြည့်နေသည် ။ လွန်းသစ္စာက အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြသည် ။

"ဒီလိုလေကွာ၊ ဒီနေ့ တို့ အားလုံးမှာ ပိုက်ဆံမပါခဲ့ကြဘူး၊ စားပြီးမှ ပိုက်ဆံမပါတာ သတိရလို့ ၊ ဒါကြောင့် စားပြီးတဲ့ အကြော်ဖိုးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးမယ်လေ၊ ပန်းကန်ဆေးပေးရမလား၊ အကြော်ကြော်ပေးရမလား"

"ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ"

စားပွဲထိုးလေးက စိတ်ညစ်သွားပြီး ခေါင်းကို တဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်သည်

"အစ်မတို့ ကလဲ ပြဿနာပဲဗျာ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ တို့ လဲ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘာလုပ် ပေးရမလဲလို့ အလျော် အစားပေးမလို့ မေးတာပါ"

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ"

"လွန်းသစ္စာရယ်၊ နင့်မှာ တစ်ပြားမှ မပါဘူးလားဟယ်"

"ဟယ်...နေဦး၊ တစ်ပြားတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ချပ်တော့ ပါတယ် ထင်တယ်"

လွန်းသစ္စာက လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး စာအုပ် တွေကို လှန်လိုက်သည် ။

"ဟယ်"

"ငါးရာတန်တော့"

"လွန်းသစ္စာရယ်၊ ဒါနဲ့ များ တစ်ပြားမှ မပါဘူးဆို"

"အေးလေ၊ အကြွေတစ်ပြားမှ မပါဘူး၊ စက္ကူတစ်ချပ်ပါတာပဲဟာ"

လွန်းသစ္စာက စပ်ပြီးပြီးနှင့် ပြောသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေ သည် တော့မှ ရယ်နိုင်မောနိုင်သည် ။

"နင်ဟာလေ သူများ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် သိပ်လုပ်တယ် "

"ဟား...ဟား...စောစောကဖြစ်နေတဲ့ နင်တို့ မျက်နှာလေးတွေကို သနားလိုက်တာ"

"ကောင်စုတ်မ၊ ငါတို့ မှာ ဖြင့် စားရတာ မျှတောင်မကျဘူး"

"အေးလေ၊ သူကတော့ သူ့အကြံနဲ့ သူ စားနေလိုက်တာ၊ တစ်ဖြနစ်ဖြနစ်
ပဲ"

သူငယ်ချင်းတွေဝိုင်းပြီး မေတ္တာပို့သည် ကို လွန်းသစ္စာက
ရယ်မောပြီး ခံယူလိုက်သည်။ ။ စားပွဲ ထိုးလေးပင် အနောက်အပြောင်သ
န်သော သူတို့ အုပ်စုကို သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ ။

စားသောက်၍ ဝတော့ ကန်ပေါင်မှ နေ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကျန်နေ
သေးသော နှစ်ချိန်ကို တက် လိုက်ကြသည်။ ။

အခန်း(၂)

ကုန်သည် ကြီး ဦးသန်းကြိုင်၊ ဒေါ်မေလေးတို့ တွင် ချစ်မငြီးသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးက လွန်းသစ္စာဖြစ်ပါသည်။ ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာပေါများ သလောက် သားသမီးရတနာက အလွန်ရှားပါး လှသည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို ပိုးမွေးသလို မွေးလာခဲ့ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အလို လိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားခဲ့သည်။ ။ ချစ်သမီးရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်အညှိုးမခံဘဲ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေသည်။ ။

ရွှေမရှား ငွေမရှားသော်လည်း မွေးချင်းမောင်နှမရှားပါးသော လွန်းသစ္စာက သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကို သိပ်ခင်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေအပေါ်တွင် သိပ်ကို ရက်ရော သည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေအတွက်ဆိုလျှင် နှမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိ။ သူမကပဲ ဒိုငံခံအကုန်ခံသည်။ ။ မုန့်ဖိုး လိုသရွေ့ကို အဖေနှင့် အမေက အပြိုင်အဆိုင်ပေးနေတတ်သည်။ ။ ပိုလျှံသောမုန့်ဖိုးကို လွန်းသစ္စာက သူမရဲ့ ဗီရိုထဲမှာ ပစ်ထားပြီး ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှရှိသည် ကိုပင် မသိပါ။

သူမအတွက် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် လက်ဝတ်လက်စားများသည် ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ တန်ဖိုးကြီးပေ့ဆိုမှ မိဘတွေက ဝယ်ခြမ်းပေးတတ်သည်။ ။ လိုတရဘဝမှာ လွန်းသစ္စာအတွက် လိုချင် တာဆိုသည် မှ

မရှိသလောက် ပြီးပြည့်စုံနေသည်။ ။

လွန်းသောစွာက ဥစ္စာဂုဏ် ပစ္စည်းဂုဏ် မမောက်သော်လည်း ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သော ဉာဉ် လေးရှိသည်။ ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကလည်း မဟုတ်မခံစိတ်ကို အားပေးပင့်မြှောက်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယူသန်စိတ်နှင့် အနိုင်ရလိုမှုဆန္ဒက ကြီးမားသည်။ ။

တစ်နေ့မှာ လွန်းသောတို့ အိမ်သို့ လူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။ ထို ယောက်ျားပျိုသည် ဦးသန်းကြိုင်နှင့် စာကြည့်ခန်းမှာ စကားအတော်ပြောကြသည်။ ။ ဖခင်၏ အလုပ် ကိစ္စတွင် စိတ်မဝင်စားသော လွန်းသောက ဖခင်ထံရောက်လာသူကိုလည်း သတိမထားမိပါ။

ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ ထိုသူစိမ်းယောက်ျားပျိုက ပါဝင်နေသည်။ ။ အဝတ်အစား ညှိုးညှိုး နွမ်းနွမ်းနှင့် ရုပ်ရည်ကြည့်ရှုကောင်းမွန်လွန်းနေသော ထိုသူကို လွန်းသောက ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ။

"မေလေး"

"ရှင် အစ်ကိုကြိုင်"

"မေလေးနဲ့ သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့၊ သူက ဖေဖေရဲ့ အချစ်ရဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ သား၊ ကောင်းကင်စိုးတဲ့၊ ဒါဦးဇနီး ဒေါ်မေလေးနဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး လွန်းသောလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

လွန်းသောက ထည်ထည်ဝါဝါမရှိလှသော ကောင်းကင်စိုးရဲ့ ဝတ်စားပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင် နေသည်။ ။

"လူကသာ ဘာမှ မဟုတ်တယ် နာမည်က စီးလိုက်တာ၊ ကောင်းကင်"

င်စိုးတဲ့ ရယ်ရသေးတယ်"

ကောင်းကင်စိုးက တစ်ချက်သာ လွန်းသစ္စာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လွန်းသစ္စာရဲ့ မျက်ဝန်း ထဲမှာ လောင်ရိပ်များကို အတိုင်းသားတွေ့မြင် လိုက်သည်။ ။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး လွန်းသစ္စာကို မကြည့်ချင်တော့ပါ။ ။

"အင်း...သူ့ကြည့်ရတာ သူဌေးသမီးပီပီ ငါ့ကို အထင်သေးနေပုံပဲ"

ဦးသန်းကြိုင်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ။ လွန်းသစ္စာက စိတ် ဝင်တစား နားထောင် လိုက်သည်။ ။

"သူ့အဖေက ဆုံးသွားပြီ မေလေးရဲ့ ၊ မောင်ကောင်းကင်စိုးက စီးပွား ရေးနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးနေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြိုင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး စာရင်းကိုင်အဖြစ် သူ့ကို ခန့်လိုက်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြိုင် သဘောကျရင် ပြီးတာပဲ"

"သူ့အဖေက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သားက အဖေ့ခြေ ရာကို မှီမယ်ထင်တာပဲ"

"အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ"

"စောစောက မင်းကို နှစ်နာရီလောက် အန်ကယ် စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ စိတ်တိုင်းကျလို့ အလုပ်ခန့်လိုက်တာပေါ့ကွာ"

ဦးသန်းကြိုင်က ကျေနပ်စွာ ရှင်းပြသည်။ ။

"အစ်ကိုကြိုင်ရဲ့ အလုပ်တွေကို သူ ဖိဖိစီးစီး လုပ်ရမယ်၊ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးဆိုတော့ အစ်ကိုကြိုင်ရဲ့ အရိပ်လိုပဲဖြစ်နေရမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ သူ့ကို ခေါ်ထားလိုက်ပြီ"

"အိမ်မှာ ခေါ်ထားမယ် ဟုတ်လား ဖေဖေ"

လွန်းသစ္စာက အံ့ဩစွာနှင့် မေးသည် ။ ကောင်းကင်စိုးက လွန်းသစ္စာမျက်နှာလေးကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည် ။

"ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ကြားဖြတ်ပြောပါရစေ အန်ကယ်"

"ဘာများ လဲကွယ့်"

"ဒဂုံတောင်နဲ့ ကမ္ဘာအေးက ဘာမှ မဝေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ် ကျွန်တော် ပြန်အိပ်လို့ ရပါ တယ်"

"ဘယ်က မဝေးရမှာ လဲကွာ၊ လိုင်းကားနဲ့ သွားရင် တစ်နာရီလောက်တောင် ကမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ အန်ကယ်လိုအပ်ချက်အတွက် မောင်ကောင်းကင်စိုးက ဒီအိမ်မှာ နေမှ ဖြစ်မယ်၊ အရေးတကြီး မင်းကို ခိုင်းချင်ရင် အဆင်ပြေလို့ ပါ"

"ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်သားတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ"

"အိမ်မှာ အခန်းတွေအများကြီးပါကွယ်၊ မင်း အခန်းထဲ မင်းနေတာ ဘယ်သူ့ကို အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မှာ လဲ၊ အန်ကယ် စီစဉ်တာ လက်ခံပါ"

လက်တလော အလုပ်ရှင်ဆန္ဒကို ကောင်းကင်စိုးက ဆက်လက်ငြင်းဆန်ရမှာ ခက်နေသည် ။

"အောက်ထပ်က နောက်ဘက်အခန်းထောင့်ဆိုရင် မင်းအတွက် တသီးတခြားဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအခန်းမှာ သူ့ကို စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ မေလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြိုင်"

လင်၏ စကားကို တစ်သဝေမတိမ် လိုက်နာသော ဒေါ်မေလေးက
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံ လိုက်သည်။ ။

"မောင်ကောင်းကင်စိုး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဟာ အန်ကယ်တို့ ရဲ့ မိသား
စုဝင်တစ်ယောက် ဖြစ် သွားပြီနော်၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ၊ မင်းလိုအပ်တာ
ကို အန်ကယ်တို့ပြောပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်"

"မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး မင်း ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့၊ အလုပ်လဲ တ
စ်ခါတည်း ဝင်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

ထမင်းစားသောက်ပြီး ကောင်းကင်စိုးက ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်သည် ။
သူ နှုတ်ဆက်သွားသည် က ဦးသန်းကြိုင်နှင့် ဒေါ်မေလေးတို့ နှစ်ယောက်
တည်းကိုသာ။ လွန်းသစ္စာကို လုံးဝ လှမ်းမကြည့်သလို နှုတ်လည်း မ
ဆက်သွားပါ။

"ဟွန်း တော်တော်လူမှုဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းတဲ့ လူ၊ ငါ့ကိုများ အရေး
မစိုက်ဘူးပေါ့"

ဘယ်ယောက်ျားသားမဆို သူမအား စိတ်ဝင်တစားရှိပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်
လာဆုံလျှင်တောင်မှ လည်ပြန်ကြည့်ရသည် လေ။ ထိုသို့ ဆွဲဆောင်မှု
တွေနှင့် ပြည့်စုံနေသော သူမကို အရေးမလုပ်သော ကောင်းကင်စိုးကို
လုံးဝမကျေမနပ် ဖြစ်နေသည် ။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ကောင်းကင်စိုးကို ဘဝင်
မကျမှုတွေ ရင်မှာ ဖြစ်လာသည် ။

နေ့၁က်တစ်နေ့နံနက်မှာ သေတ္တာခပ်စုတ်စုတ်လေးတစ်လုံးနှင့် ကောင်းကင်စိုးက လွန်းသစ္စာ တို့ အိမ်သို့ ပြောင်းလာသည်။ အောက်ထပ်မှာ နေသော လွန်းသစ္စာရဲ့ အခန်းနှင့် ကောင်းကင်စိုးရဲ့ အခန်းက သုံးခန်းခြားသည်။ အခန်းတိုင်းမှာ ဝရန်တာက တွဲလျက်ရှိသည်။

ကောင်းကင်စိုးသည် အပြင်အဝင်အထွက်ကို အိမ်မကြီးထဲက ဖြတ်သန်းသွားစရာမလိုဘဲ သူ့ရဲ့ အခန်းဝရန်တာကနေ ဝင်ထွက်၍ ရသည်။ ကောင်းကင်စိုးက သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သူ၏ အသုံးအဆောင်များကို ထားခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသော ဦးသန်းကြွိုင်တို့ မိသားစုအနားသို့ ရောက်လာသည်။

"ထိုင်ဦး မောင်ကောင်းကင်စိုး ခဏနေရင် ဦးရုံးခန်းကို သွားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

လွန်းသစ္စာက အဝတ်အစားနွမ်းပါးသော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသော ကောင်းကင်စိုးကို လေ့လာနေသည်။ သူမရဲ့ အကြည့်တွေကသာ ကောင်းကင်စိုးအပေါ် မကြာခဏရောက်နေသော်လည်း ကောင်းကင်စိုးရဲ့ အကြည့်က သူမထံသို့ ရောက်မလာပါ။ ထိုအဖြစ်အပျက်က လွန်းသစ္စာရဲ့ မခံချင်စိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်သည်။

"ဟွန်း၊ ငါ့ရဲ့ အလှအပကို မခံစားတတ်ရလောက်အောင် သူက ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့လဲ"

စိတ်တိုတိုနှင့် ပစ်ခတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

ထိုမျက်စောင်းကို မိဘနှစ်ပါးရော ကောင်းကင်စိုးပါ မတွေ့ရှိလိုက်ပါ။

"ကော်ဖီသောက်ဦးလေကွာ"

"တော်ပါပြီ အန်ကယ်၊ အိမ်က စားခဲ့လို့ ဗိုက်ပြည့်နေပါပြီ"

ကောင်းကင်စိုးကို မိဘတွေရဲ့ အလစ်မှာ မကျေမနပ်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့် ကောင်းကင်စိုးက ထိုအကြည့်ကို ခံစားမိပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ။

"သူဌေးက ကြည်ဖြူသလောက် သူဌေးသမီးက ငါ့ကို မလိုလားပါလား၊ သူ့ကို ဝေးဝေးက ရှောင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ကဲ...မောင်ကောင်းကင်စိုး အန်ကယ်တို့ သွားကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

ဦးသန်းကြိုင်ရဲ့ ဖိုင်တွဲတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကို ကိုင်ပြီး ဦးသန်းကြိုင်ရဲ့ နောက်က ကောင်းကင်စိုး လိုက်ပါသွားသည်။ ။ လွန်းသစ္စာကို တစ်ချက်ကလေးမျှ စောင်းငဲ့မကြည့်သွားသော် လည်း ကောင်းကင်စိုး၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ လွန်းသစ္စာ၏ ပုံရိပ်က စွဲငြိပြီးပါသွားသည်။ ။ သူဌေးသမီးရဲ့ အလှတရားက သူ့ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေသည် ဆိုသည် ကို ဝန်ခံမိသော် လည်း ထိုအလှကြောင့် လွန်းသစ္စာအပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားမှာ ကို မလိုလားပါ။

မတူညီသော ဘဝနှစ်ခုကို စိတ်မဝင်စားခြင်းက သူ့အတွက် ကောင်းမွန်သော အလားအလာ ဆိုသည် ကို ယုံကြည်သည်။ ။ လွန်းသစ္စာနှင့် တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေရသော်လည်း လွန်းသစ္စာ နှင့် မဆုံတွေ့ရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားပါမည်။

ကျောင်းသို့ရောက်တော့ လွန်းသစ္စာက သူမရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို သူငယ်ချင်းတွေအား ပြောပြသည်။ ။

"အိမ်မှာ လေ ထုံထုံအအနဲ့ တစ်ပွဲရောက်နေတယ် သိလား"

"ဟဲ့ ဘယ်ကလဲ ဘယ်သူလဲ"

"ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ သားတဲ့ ၊ ဖေဖေရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလုပ်ပြီး အိမ်မှာ ဖေဖေက ခေါ်ထားတာ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နင့်အတွက် အဖော်တစ်ယောက် တိုးပြီပေါ့"

"ဘယ်ကလာ အဖော်ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်တိုးတာဟဲ့"

"ဟောတော့၊ တွေ့တာမှ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပြည့်သေးဘူး၊ ချက်ချင်းပဲ အမြင်ကတ်လိုက် ပြီလား"

"ဟုတ်တယ်၊ မြင်မြင်ချင်း အမြင်ကတ်သွားတာ"

"အမြင်ကတ်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပါဦး"

"အဓိက၊ ကတော့ ငါ့ကို အဖတ်မလုပ်ဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး နေလို့ပေါ့"

"ဟယ်...အခုမှ တွေ့ကြတာ၊ ချက်ချင်းကြီး နင့်ကို သူက အရောဝင်ရဲ ပါမလား၊ စဉ်းစားစမ်း ပါဦး"

"အရောမဝင်တာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူက ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တာ၊ ငါ့ရဲ့ အလှကို စိတ်မဝင် စားတာ၊ အဲ့ဒါကို မကျေနပ်တာ"

"ဪ...ဒီလိုလား"

မေကြည်တို့ သုံးယောက်က လွန်းသစ္စာကို နောက်ပြောင်ဟားနေကြသည်။ လွန်းသစ္စာက ပိုပြီး စိတ်တိုသွားသည်။ ။

"မိန်းမတွေနော်၊ ငါ့ကို လှောင်မနေနဲ့၊ ငါတကယ်ခံစားနေရတာ သိလား၊ ဘယ်ယောက်ျား မဆို ငါ့ကို နှစ်ခါသုံးခါ ပြန်ကြည့်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်၊ သူ့ကျမှ ငါ့ကို လုံးဝအရေး မထားဘူး၊ နှစ်ခါသုံးခါ လည်ပြန်ကြည့်ဖို့ နေနေသာ တစ်ခါတောင် စေ့စေ့မကြည့်ဘူး"

"နင့်ကိုမကြည့်လို့ နင်က စိတ်ဆိုးနေတယ်လား"

"ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာကို ခံပြင်းတယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားကြ တယ်၊ ငါ့ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတဲ့ လူ၊ စာပေးတဲ့ လူတွေ အများကြီးဆိုတာ နင်တို့ လဲ သိသား နဲ့ "

"နင်ဆိုလိုတာက တစ်လောကလုံးက ယောက်ျားတွေ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားရမယ်ပေါ့"

"တစ်လောကလုံးနဲ့ တော့ ကိုင်ပေါက်ပြီး မပြောချင်ပါဘူး၊ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ကိုပဲ ပြော ချင်တာပါ၊ ကျောင်းမှာ ငါဘယ်လောက် ပေါ်ပြူလာဖြစ်လဲ ဆိုတာ နင်တို့ မျက်မြင်ပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူကလဲ ခပ်ရှားရှားပဲ"

"အဲဒီခပ်ရှားရှားထဲမှာ ကောင်းကင်စိုးပါနေလို့ မကျေနပ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ သူ စိတ်မဝင်စားတော့လဲ နင်က စိတ်မဝင်စားနဲ့ပေါ့"

"သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မကျေနပ်နေတာ"

"ခက်ပါလား လွန်းသစ္စာရယ်"

"ကြည့်နေ၊ ဒီငနဲသား ငါ့ကို ခူးထောက်ပြီး ချစ်လှပါသည်ရဲ့ ကြိုက်လှပါသည်ရဲ့ လို့ အရူးအမူး ခံစားသွားစေရမယ်"

လွန်းသစ္စာက မကျေမနပ်နှင့် ကြိုးဝါးနေသည် ။ လွန်းသစ္စာကို သူငယ်ချင်းတွေက မနိုင်လို့ လက်လျှော့ထားရသည့် ပုံစံနှင့် ကြည့်နေသည် ။

"သူ့ခမျာ အေးအေးဆေးဆေး ရှာစားနေရတာ၊ သွားပြီး ဒုက္ခမပေးချင်စမ်းပါနဲ့ "

"သူကစပြီး ငါ့ကို ရန်စလိုက်တာ၊ ငါကခံရမှာ လား၊ အစကတည်းက ငါ့ကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရင် ငါဘယ်လိုမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ပြောလေကဲလေပါလား လွန်းသစ္စာရယ်၊ နင့်ကို လက်ရော ခြေရော မြှောက်တယ်ဟာ"

"ကြိုက်တာသာ အကုန်မြှောက်၊ ငါကတော့ ငုပ်မိသဲတိုင်ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မလျှော့ဘူး"

"မလျှော့ချင်လဲနေဟာ၊ ခုလောလောဆယ်ဆယ် မိုက်ဆာပြီ၊ ကင်တင်းသွားမယ်၊ ဒီနေ့ ခပ် တင်းတင်းပဲ ဆရာ၊ ငါဒကာခံမှာ "

ဝင့်ကြွားစွာပြောနေသော မေကြည်ကို အားလုံးက ပြူးတူးပြတ်လှမ်းကြည့်သည် ။

"ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား ဘာဖြစ်လို့ လဲ ပြောပါဦး"

"မေ့တတ်လိုက်ကြတာနော်၊ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့လေ"

"ဪ...ဟုတ်လား၊ အဲလိုမှန်းကြိုသိရင် လက်ဆောင်ပေးပါတယ်"

"နင်က ဘာလက်ဆောင်ပေးမလို့ လဲ စမ်းလေးရဲ့ "

"ချန်တစ်ဘီးပေါ့ဟာ "

"အစုတ်ပလုတ်တွေ၊ ကျွေးတဲ့ လူ စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ "

မေကြည်က စိတ်ဆိုးပြီး ပွစိပွစိနှင့် မေတ္တာပို့သည် ။ ကျန်သုံးယောက်က မေကြည်ကိုကြည့်ပြီး ဝါးခနဲရယ်ကြသည် ။ လေးယောက်တည်းနှင့် ဆူညံနေသော သူတို့ အုပ်စုကို တခြားကျောင်းသားများ ရဲ့ အကြည့်က ရောက်လာသည် ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်လေးနှင့် လွန်းသစ္စာတို့ အုပ်စု က င်တင်းသို့ လျှောက်သွား ကြသည် ။

အခန်း(၃)

ညစာ ထမင်းစားချိန်မှာ ကောင်းကင်စိုးနှင့် အတူ လွန်းသစ္စာက ထမင်းစားသည်။ ။ ထမင်းစား ဝိုင်းမှာ မိဘတွေပါနေသည် မို့ လွန်းသစ္စာက ကုန္တရစ္စာနှင့် ထမင်းကိုစားနေသည်။ ။

ကောင်းကင်စိုးနှင့် သူမသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ဦးသန်းကြိုင်နှင့် ကောင်းကင်စိုးက စကားပြောသည်။ ။ စီးပွားရေးအကြောင်းများ သာ ဖြစ်သည်။ ။

ကောင်းကင်စိုးသည် အလုပ်အကိုင်ကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းပုံရသည်။ ။ ဖခင်နှင့် စကားပြော သည့် အခါမှာ တရိုတသေ တလေးတစားပြောသည်။ ။ ကောင်းကင်စိုး၏ အရည်အချင်းတွေကို လွန်းသစ္စာက ကောင်းစွာ ရိပ်စားမိသည်။ ။

စားသောက်ပြီး ခဏနားကာ ကောင်းကင်စိုးနှင့် ဦးသန်းကြိုင်တို့ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွား သည်။ ။ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာပါ။ ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် လွန်းသစ္စာက မိခင် ဒေါ်မေလေးရဲ့ အခန်း သို့သွားသည်။ ။ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသော မိခင်နားသို့ ပူးပူးကပ်ကပ် တိုးလှဲလိုက်သည်။ ။

"မေမေ"

"မေမေ့အနားလာကပ်တာ ဘာလိုချင်ပြန်လို့ လဲ သမီး"

ဒေါ်မေလေးက သမီးရဲ့ ဆံစများကို ပွတ်သပ်ပေးရင်းနှင့် လွန်းသစ္စာ ရဲ့ အထာကိုသိနေပြီး မေးသည်။ ။

"ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး မေမေရာ၊ ဒီလိုပဲ လွန်းက လာကပ်တတ်တာပဲဟာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ မေမေ့သမီးလေးကို အပြစ်တင်စောလိုက်တာကိုး"

"မေမေ"

"ဘာလဲ သမီးလေးရဲ့ "

လွန်းသစ္စာက မိခင်ကို ခပ်ချွဲချွဲလေး ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သားကို သိပ်ပြီး အရေးပေးတာပဲနော်"

"ပေးမှာ ပေါ့ သမီးရယ်၊ ကောင်လေးက တော်တယ်၊ သမီးဖေဖေရဲ့ အလုပ်တွေမှာ သူ့ကို သိပ် အားကိုးရတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်လေ၊ သူ ရောက်လာတာ အစ်ကိုကြိုင်အတွက် လက်မောင်းတစ်ဖက် တိုးရသလိုပဲ"

"ကြည့် မေမေကပါ သူ့ကို ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း ထုတ်နေပြန်ပြီ"

လွန်းသစ္စာက မကျေနပ်သလို စူစူမူမူလေးနှင့် ပြောသည်။ ။

"ဘာလဲ သမီးက မနာလိုဖြစ်နေတာလား"

"ခါတိုင်းဆို ဖေဖေက လွန်းကို သိပ်ဂရုစိုက်တာ၊ အခုတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အဲဒီ ကောင်းကင်စိုးနဲ့ ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ၊ လွန်းကိုတောင် ဂရုမစိုက်ချင်တော့ဘူး"

"ဪ...သမီးလေးရယ်၊ ခုတလော အစ်ကိုကြိုင်က အလုပ်တွေသိပ်များ နေတာကွယ့်၊ မောင်ကောင်းကင်စိုးခမျာ သမီးအဖေခိုင်းသမျှ မည

ညဉ်းမညူလုပ်နေတာပါကွယ်"

"ဖေဖေကလဲ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် အလုပ်ကို လောဘကြီးနေသေးတယ်"

"သူ ကြိုးစားနေတာ သမီးလေး နောင်ရေးအတွက်ပေါ့ကွယ်၊ သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကြီးဖြစ်နေပြီး အခုထိ နွဲ့ဆိုး ဆိုးနေသေးတာကိုး"

"တစ်ချိန်လုံး စီးပွားရေးပဲ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်နေတဲ့ ဖေဖေကို စိတ်မဆိုးဘူးလား မေမေ"

ဒေါ်မေလေးက လွန်းသစ္စာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ။

"တစ်သက်လုံးက ဒီလိုပဲနေလာတာပဲကွယ်၊ ဒီနေ့မှ သမီးလေးက အထူးအဆန်းလုပ်နေတာ ပဲ"

"လွန်း မေးတာဖြေလေ မေမေရဲ့ ၊ မေမေ့ကို ဖေဖေ ဂရုမစိုက်တာ စိတ်မဆိုးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာပြုလို့ လဲ မေမေ"

"အလုပ်ချိန်အပြင်မှာ မေမေနဲ့ သမီးလေးကို အစ်ကိုကြိုင်က ဂရုစိုက်နေသားပဲ၊ ပြီးတော့ သူ ခုလို သူ ပင်ပန်းကြိုးစားရှာနေတာ မေမေနဲ့ သမီးလေး နေထိုင်စားဖို့ ပဲ မဟုတ်လား"

တွေတွေငေးငေးဖြစ်နေသော သမီးရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မေလေးက ကြင်နာစွာ မေးသည်။ ။

"သမီးလေးက ဘာတွေ အတွေးခေါင်နေတာလဲကွယ်"

"လွန်းဆိုရင် မေမေ့စိတ်နဲ့ အရမ်းကွာတယ်"

"ဘယ်လိုကွာလဲ ပြောပါဦး"

"လွန်းကို အားလုံးက ဝိုင်းပြီးဂရုစိုက်နေ အရေးပေးနေမှ ကျေနပ်တာ၊ မေမေ့လို လွန်း မနေ တတ်ပါဘူး"

"အရူးမလေး"

လွန်းသစ္စာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မေလေးက သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည် ။

"ဖေဖေကြီးကို မကျေမနပ်ဖြစ်မနေနဲ့ ၊ သမီးလေး ခုလို မကြောင့်မကြနေနိုင် သုံးနိုင်တာ ဖေဖေကြီး ကြိုးစားလို့ ပေါ့"

လွန်းသစ္စာက ဖခင်အပေါ် မကျေနပ်သည့် စိတ်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်သည် ။ မိခင်နှင့် ရောက် တတ်ရာရာ စကားများ ပြောနေစဉ်မှာ ဦးသန်းကြိုင်က အခန်းထဲ ရောက်လာသည် ။

"ဟော...သမီးရောက်နေတာကိုး၊ မေကြီးဆီ လာပြီး ဘာတွေများ ခွဲနေတာလဲ"

"ဒီမှာ လေ၊ ရှင့်သမီးက ရှင် သူ့ကို ဂရုမစိုက်လို့ တဲ့ ၊ စိတ်ကောက်နေတယ်"

"ဟုတ်လား"

ဦးသန်းကြိုင်က လွန်းသစ္စာကို ပြုံးရယ်ပြီး ကြည့်သည် ။

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေက ဟိုကောင်းကင်စိုး ရောက်ကတည်းက လွန်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ညအိပ်ခါနီးအထိ သူနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ"

"သမီးလေးကလဲ ဖေကြီး ဘယ်လောက်အလုပ်များ နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ မောင်ကောင်းကင်စိုးခမျာ ရောက်ကတည်းက ဖေဖေရဲ့ အလုပ်ကြွေးတွေကို ဖိပြီး ရှင်းနေရရှာ တာပါ..."

ပြီးတော့ သမီးထက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးတဲ့ လူကို ကိုကောင်းကင်စိုးလို့ ခေါ်ပါကွယ်"

"သူ့ကို လွန်းက အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောဖူးပါဘူး"

"ဖေဖေကို အများကြီး ကူညီပေးနေတဲ့ သူ့ကို ရန်မလိုပါနဲ့ သမီး၊ မောင်ကောင်းကင်စိုးက အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ ၊ ဖေဖေမှာ အဲလိုလိမ္မာပြီး အားကိုးရတဲ့ သားတစ် ယောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ"

"ဒါဆို ဖေဖေက လွန်းရှိနေတာကို မကျေနပ်ဘူးလား"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ သမီးရယ်"

"လွန်းရှိရက်သားနဲ့ သူများကို ဖေဖေက ပိုပြီး အလွမ်းသယ်နေတယ်၊ လွန်း လုံးဝ မကျေနပ် ဘူး"

"သမီးကို အားကိုးလို့ မှ မရတာကွယ်၊ လွန်းလေးဟာ သားယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်တာ၊ အခု မောင်ကောင်းကင်စိုးလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုး သမီး လုပ်နိုင်လို့ လား"

"အဲဒါတော့ ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ ဖေဖေရဲ့ "

"အဲဒါအဖြေပေါ့ သမီးရယ်၊ အလကား ဂျီကျမနေနဲ့ ၊ ဖေဖေ မောနေပြီ"

လွန်းသစ္စာက ဖခင်သည် လိုပြောလိုက်တော့ သနားသွားသည် ။

"အခုနေမှာ ဖေဖေ အမောပြေအောင် သံပရာရည်အေးအေးဖျော်တိုက်ရင် သမီးရဲ့ အသုံးကျမှု တစ်ခုပဲပေါ့"

"အဲ့လောက်တော့ လွန်း လုပ်နိုင်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့ ၊ ခဏနေဦးနော်"

လွန်းသစ္စာက အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည် ။ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် ။ အိမ်ဖော် ဒေါ်နု ကမေးသည် ။

"သမီးလေး ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

"ဖေဖေကို သံပရာရည်ဖျော်တိုက်မလို့ "

"ဒေါ်နု လုပ်ပေးမယ်"

"ရပါတယ် ဒေါ်နုရယ်၊ လွန်းဘာသာ ဖေဖေကို ဖျော်တိုက်ချင်လို့ ပါ"

"ဖျော်တတ်လို့ လားကွယ်"

"ဒေါ်နုကလဲ သိပ်ပြီးအထင်သေးတာပဲ၊ လွန်း ဖျော်တတ်ပါတယ်၊ ကြည့်နော်"

လွန်းသစ္စာက သံပရာရည်ကို ဖျော်သည် ။ ဘေးက ဒေါ်နုက ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်နေသည် ။ မြည်းကြည့်လိုက်၊ လိုတာထပ်ထည့်နှင့် သံပရာရည်တစ်ခွက်နှင့် လွန်းသစ္စာ အလုပ်ရှုပ်နေသည် ။ နောက်ဆုံးစိတ်တိုင်း ကျမှ ရေခဲတုံးလေးများ ထည့်ပြီး ဖခင်ထံယူလာသည် ။

"ဒီမှာ ဖေဖေ သောက်ကြည့်ပါဦး"

"သမီးကိုယ်တိုင် ဖျော်လာတာလား"

"အင်းပေါ့ ဖေဖေရဲ့ "

ဦးသန်းကြိုင်က သံပရာရည်အေးအေးကို တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည် ။

"ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ရင်ထဲမှာ အေးပြီး ခေါင်းထဲမှာ ကြည်သွားတာပဲ၊ ဒါသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးဝင်ပုံ လက်တွေ့ပဲ သမီးရယ်"

လွန်းသစ္စာက ကျေနပ်စွာပြုံးနေသည် ။ ဦးသန်းကြိုင်က မျက်နှာကြီးပြုံးချိုချိုနှင့် လွန်းသစ္စာ ကိုကြည့်နေသည် ။

"သားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် လိမ္မာရင် မိဘတွေအတွက် ခွန်အားပါပဲကွယ်"

"လွန်းက လိမ္မာပြီးသားပါ ဖေဖေရဲ့ "

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်"

ဦးသန်းကြိုင်က လွန်းသစ္စာရဲ့ အကြိုက်ကို လိုက်ပြောလိုက်သဖြင့် လွန်းသစ္စာက အကျေနပ် ကြီး ကျေနပ်နေသည် ။

"လွန်း သွားတော့မယ်နော် ဖေဖေနဲ့ မေမေ"

လွန်းသစ္စာက မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့ပြီး သူမရဲ့ အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ လွန်းသစ္စာက အလိုလိုက်ခံရင်း နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သော်လည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသူပီပီ မိဘများကို ရိုသေသည် ။ အိပ်ရာ ဝင်တိုင်း ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်သည် ။

မိဘတွေကလည်း ညတိုင်း ကန်တော့တိုင်း ဆုပေးသည် ။ ထိုဆုကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လွန်းသစ္စာက ခံယူသည် ။ အခန်းပြန်ရောက်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

ကောင်းကင်စိုးရဲ့ အခန်းနားသို့ ခြေသံလှုပ်လှုပ်နှင့် သွားပြီး ခြံထဲကနေ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည် ။ ဝရန်တာတံခါးမှ တစ်ဆင့် အခန်းထဲကို မြင်ရသည် ။

စာရေးစာပွဲမှာ ကောင်းကင်စိုးက တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးနေသည်။ လွန်းသစ္စာက သူ့ကို အတော် ကြာအောင် ကြည့်နေသည်။

"စဉ်းစားလိုက် ရေးလိုက်နဲ့ သူ ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ"

စပ်စုလိုစိတ်တွေ လွန်းသစ္စာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း ကောင်းကင်စိုးကို သွား၍ မမေးရဲ သဖြင့် သူမရဲ့ အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်တော့ ရောင်းရင်းသူငယ်ချင်းတွေကို ကောင်းကင်စိုးအကြောင်း ပြောပြ သည်။

"ဖေဖေက သူ့ကို အပြတ်မဲပေးနေတယ်၊ အရမ်းလဲ အားကိုးတယ်၊ သူ့မှာ အဲလိုမျိုးသားရှိရင် ကောင်းမယ်လို့ တမ်းတနေတယ်"

"တော်ရုံလူကို အထင်မကြီးတတ်တဲ့ နင့်အဖေက အဲလိုပြောတာဆိုတော့ သူ တကယ် တော် လို့ ပေါ့"

"တော်တာတော့ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါမကျေနပ်ဘူး"

"ဟောတော့ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

"ဖေဖေက ငါ့ထက် သူများကိုချစ်သွားမှာ အလေးထားမှာ မလိုလားဘူး"

"ဘာဆိုလဲဟာ၊ နင်က သမီးအရင်း၊ ဟိုက သမက်ပဲဟာ"

မေကြည်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာနှင့် ထိုသို့ မသိမသာစကားကို ကြားညှပ်ပြီး ကျီစယ်လိုက်၍ လွန်းသစ္စာက ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

"ဘာပြောတယ်၊ မကြည် နင်က ဆန်မရှိ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြ
င့်နေတဲ့ သူနဲ့ ငါ့ကို စလိုက် တာလား"

"ယောင်လို့ ပါဟယ်၊ သူက သူစိမ်းပါပဲလို့ ပြောလိုက်တာပါ"

"ငါ့အဲဒီလူကို သိပ်မုန်းတယ်၊ သူနဲ့ နောက်တစ်ခါ နောက်လားပြောင်
လား မလုပ်နဲ့ ဟာ"

"နေစမ်းပါဦး နင်က အသားလွတ်ကြီး သူ့ကို ဘာလို့ မုန်းနေရတာ
လဲ"

စမ်းလေးက လွန်းသစ္စာကို နားမလည်စွာနှင့် မေးသည်။ ။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ အားလုံး အဲဒီကိစ္စကို သိချင်နေတယ်"

သီတာကပါ စကားလိုက်ထောက်သည်။ ။ သည် လို တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင်
မေးတော့ လွန်းသစ္စာရဲ့ ရင်ထဲမှာ တိကျသောအဖြေမရှိပါ။ တစ်ခုခုကို
ဖြေရမှာ မို့ ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သူက ဂရုစိုက်တယ်၊ လေးစားတယ်၊ ငါ့ကိုကျ
တော့ စကားလေးတစ်ခွန်း တောင် အဖက်လုပ်ပြီး မပြောဘူး၊ အဲဒါကို
မကျေနပ်တာ"

"သူ မခေါ်တော့လဲ မခေါ်နဲ့ ပေါ့ဟာ၊ လေကုန်သက်သာသေးတယ်"

"ဟုတ်သားပဲ၊ သူ ဂရုမစိုက်လို့ နင်က ဘာဖြစ်သွားမှာ လဲ၊ ပြန်ပြီး ဂ
ရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်ပေါ့"

သူငယ်ချင်းတွေပြောသလို ကောင်းကင်စိုးကို လျစ်လျူရှုထား၍ မရ
အောင် သူမ စိတ်က ဖြစ် နေသည်။ ။ ကောင်းကင်စိုး သူမကို အလေးမ
ထားသည့် အတွက် ခံစားရခက်နေသည်။ ။

"သူလို ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို အလေးမထား ဂရုမစိုက်တာ ခံရခက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူက ငါတို့ အိမ်မှာ နေတာလေ၊ ဘယ်လောက် မခံချင်စရာကောင်းလဲ"

"အင်း...လွန်းသစ္စာရယ်၊ နင့်ကိုပြောရတာ လက်ဝင်လိုက်တာ၊ သူ့ကို သိပ်ပြီး အရေးစိုက်နေ တာ နင့်စိတ်တွေ ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လားဟယ်"

"မေကြည်နော်၊ ရန်စကားမပြောနဲ့ ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ငါကစဉ်းစားမတဲ့ လား၊ ကြည့်နေ၊ အသား လွတ် မာနခေါင်ခိုက်နေတဲ့ လူ ငါ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းသွားအောင် လုပ်ပြမယ်"

"ဟယ် လွန်းသစ္စာရယ်၊ ဟိုခမျာ မရှိလို့ နင်တို့ အိမ်မှာ လာနေပြီး လုပ်ကိုင်စားနေရတာ၊ ဒုက္ခ မပေးချင်ပါနဲ့ လား"

သီတာက စာနာစိတ်နှင့် လွန်းသစ္စာကို သတိပေးသည် ။ လွန်းသစ္စာ ဆိုသည် မှာ ခေါင်းမာမာ မာနကြီးကြီးမိန်းကလေးမို့ သီတာရဲ့ စကားကို လုံးဝလက်မခံပါ။

"အဲ့လိုဆိုလဲ သူက ပြေပြေလည်လည်နေပါလား၊ ခုတော့တွေ့မယ် မကြံသေးဘူး၊ စတင်ပြီး စစ်ကြေညာလာသူလေ၊ ဒီတော့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတတ်တဲ့ ငါ့အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်း ကြီး သိစေရမယ်"

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဒေါသတွေနှင့် ပြောနေသော လွန်းသစ္စာကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က လက် လျှော့လိုက်သည် ။

လွန်းသစ္စာက ကောင်းကင်စိုးကို မကျေပွဲနှင့် အငြိုးအတေးကြီးထားလိုက်ပါသည် ။

"တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားမယ်နော် လွန်းသစ္စာ"

"ဘာပြောမလို့ လဲ ပြော"

ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် ပြောနေသော သီတာကို လွန်းသစ္စာကို အသံစာစာ လေးနှင့် မေးသည်။ ။

"သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်အောင်လုပ်ရင်းနဲ့ နင် အနာတရဖြစ်သွားမှာ ကို သတိထားပေါ့ဟယ်"

"ဘာဆိုလို့ အနာတရဖြစ်ရမှာ လဲ၊ နင့်စကားကြီးက ရယ်စရာကြီး ဟယ်"

သီတာ၏ စကားကို လွန်းသစ္စာက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

"ကဲ...စားလို့ သောက်လို့ ပြီးပြီ၊ အတန်းချိန်လဲနီးပြီ၊ စာသင်ခန်းဆီ သို့ ချီတက်ကြစို့"

မေကြည် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ထလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကော်ရစ်တာ တစ် လျှောက် ဖြတ်ခဲ့စဉ်မှာ ရပ်နေသော ယောက်ျားလေးငါးယောက်ကို ဖြတ်ကျော်မိသည်။ ။ ထိုသူတို့ ရဲ့ ဝေဖန်စကားက လွန်းသစ္စာတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး ကြားကြသည်။ ။

"အဲဒီမိန်းမပေါ့၊ သိပ်မာနကြီးတယ် မောင်၊ သူ့ကို ရည်းစားစာပေးလို့ ၊ စကားလိုက်ပြောလို့ အရှက်ကွဲတဲ့ ယောက်ျားပေါင်း မနည်းဘူး"

"လှတာတွေ အတော်လှတယ်နော်၊ ဒါမျိုးတွေ အထိနာတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ သူ မကြား ဖူးဘူး ထင်ပါရဲ့ "

အမည်မတပ်သော်လည်း သူမ ကိုပြောမှန်းသိ၍ လွန်းသစ္စာ ဘာမထီမျက်နှာလေးနှင့် ပြုံး လိုက်သည်။ ။

"လွန်းသစ္စာ ဘယ်တော့မှ အထိမနာဘူးဆိုတာ နင်တို့ မယုံရင် မျက်
စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေကြ"

စိတ်ထဲကနေ ထိုအုပ်စုကို လွန်းသစ္စာက ကောင်းကောင်း ကြီး ရန်
တွေ့ပစ်လိုက်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေက ကြားလျက်နှင့် မကြားဟန်ပြု
နေသည်။ ။ လွန်းသစ္စာ သွားပြီး ရန်ထောင်မှာ ကို မလိုလားကြပါ။

လွန်းသစ္စာ အာရုံပြောင်းစေရန် အခြားစကားများကို
အတင်းဝင်လုံးပြီး တစ်ယောက်တစ် ပေါက် ပြောလိုက်ကြသည်။ ။

အခန်း(၄)

ညတိုင်းလိုလို ကောင်းကင်စိုးကို လွန်းသစ္စာက သတိထားကြည့်မိသည်။ ညစဉ် အခန်း အောင်းပြီး ကောင်းကင်စိုးက ရေးချွတ်နေသည်။ ကောင်းကင်စိုး ဘာတွေရေးသားနေသည် ကို စိတ် ဝင်စားနေသည်။

သိလိုစိတ်တွေ ပြင်းပြနေသော်လည်း ကောင်းကင်စိုး မရှိခိုက် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်ရဲ လောက်အောင် သတ္တိမရှိပါ။ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကို တိတ်တဆိတ်ဝင်ကြည့်ရမှာ လိပ်ပြာမလုံပါ။

အခွင့်သင့်သည့် တစ်နေ့မှာ ကောင်းကင်စိုး ဘာတွေရေးသားနေသည် ကို သိအောင်လုပ်မည် ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

လွန်းသစ္စာတို့ နှင့် အတန်းတူသော တစ်တန်းတည်းသား နေလင်းက အနေရိုးကုပ်သည်။ အတန်းထဲမှာ လည်း သူငယ်ချင်း များများ စားစားမထားပါ။ သူ့ကို လွန်းသစ္စာတို့ အုပ်စုက ရေမြွေဟု ခေါ်ကြသည်။

နေလင်းက သူ၏ ကွယ်ရာမှာ လွန်းသစ္စာတို့ အုပ်စု ရေမြွေခေါ်သည်ကို လုံးဝမသိရှာပါ။ ငွေကြေး ချမ်းသာပုံရသော်လည်း နေလင်းက ရိုးလွ

န်းအလွန်းသည် ။ ကျောင်းလာသည် ကိုပင် အိမ်က ဒရိုင်ဘာက လိုက်ပို့
လိုက်ကြိုသည် ။ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့မှာ
အရည် အချင်းမရှိပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ ရိုးလွန်းစင်းလွန်းသော နေလင်းက ခပ်ကဲကဲ လွန်းသ
စွာကို စိတ်ဝင်စားနေ သည် ။နေလင်းဘေးမှာ ထိုင်နေသော သူငယ်ချင်း
တွေက နေလင်းရဲ့ အကြည့်ကို သတိထားမိကြသည် ။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး နေလင်း၏ အကြည့်က လွန်း
သစွာ၏ လှုပ်ရှားမှုနောက် သို့ လိုက်ပါသွားနေသည် ဆိုသည် ကို ဗရုတ်
သုတ်ခသုံးယောက်က သတိထားမိပြီး တစ်နေ့မှာ နေလင်း ကို အစ်အော
က်မေးကြည့်သည် ။

"ဟေ့ကောင် နေလင်း၊ မင်း လွန်းသစွာကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟု
တ်လား"

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး"

နေလင်းက အစပိုင်းမှာ အကြောက်အကန်ငြင်းသည် ။ အရွတ်အ
နောက်သန်သော သူငယ်ချင်း အုပ်စုကို နေလင်းက တစ်ယောက်တည်း
မကျော်လွှားနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးမှာ နေလင်း ဝန်ခံလိုက် သည် ။

"အဲ့လို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစမ်းပါ နေလင်းရာ၊ အခုလို သူ့ကိုမင်း ထို
င်ပြီးငေးပြီး စိတ်ဝင်စား နေလို့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ"

"စကားလိုက်ပြောကွာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရည်းစားစာပေးပေါ့"

"ဟာ စကားလိုက်မပြောရဲပါဘူး၊ ကြောက်တယ်"

"ဒါဆို ရည်းစားစာရေးကွာ"

"အဲ့ဒါလဲ မရေးတတ်ဘူး"

"အဲ့ဒီတာဝန် ငါတို့ ယူတယ်၊ မင်းကို လွန်းသစ္စာခိုက်သွားလောက်
အောင် ငါတို့ ရေးပေးမယ်"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့"

ဘာကိုမျှ သိပ်နားမလည်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော နေလင်းကို အားလုံးက ဝိုင်း မြှောက်ပြီး ရည်းစားစာရေးပေးသည် ။ ပြီးတော့ စာအိတ်ကို ပိတ်ပြီး နေလင်းလက်ထဲသို့ ပေးသည် ။

"ရော့ နေလင်း၊ ဒီမှာ မင်း လွန်းသစ္စာကို ဒီနေ့ပဲ ပေးလိုက်"

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်"

"ကြောက်နေလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ မင်း ဒီလို သူရဲဘောကြောင်နေရင် လွန်းသစ္စာ သူများ နောက် ပါသွားမယ်"

"လွန်းသစ္စာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မချစ်ဘူး မဟုတ်လား"

"အေး...ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်သေးခင် မင်းအတွက် ခွင်ပဲပေါ့၊ခုအချိန် မင်းဝင်တိုးဖို့ အကောင်း ဆုံးအချိန် အကောင်းဆုံး အခြေအနေပဲ"

ကြောက်၍ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသော နေလင်းကို အားလုံးက မြှောက်ပင့်ပြီး ရဲဆေး တင်သည် ။ လွန်းသစ္စာတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု မုန့်စားသောက်ပြီး အားသည့် အချိန်မှာ ကျောင်းဝန်းထဲ က ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေသည် ။

"ဟေ့ကောင် နေလင်း ခုအချိန် သွားပေးလေကွာ"

"ဟာ၊ မသွားရဲဘူး၊ သူတို့ က လေးယောက်ကြီးတောင်"

"မင်းကလဲ သွားပါဆိုကွာ၊ လေးယောက်လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ လွန်းသစ္စာ တစ်ယောက်တည်းကို မင်းက စာပေးမှာ ပဲဟာ"

"ဟာ...မသွားရဲဘူး"

သူ့ကိုဝိုင်း၍ ဆွဲခေါ်နေသူများ လက်ထဲကနေ နေလင်းက အတင်းရုန်းထွက်သည် ။ ပြီးတော့ စာသင်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည် ။ စာသင်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေ သည် ။ လွန်းသစ္စာတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်က အပျင်းပြေ နေကြာစေ့ဝါးရင်းကနေ လွန်းသစ္စာ က စပြောသည် ။

"အခန်းထဲသွားမယ်ဟာ၊ အချိန်နီးနေပြီ"

"ဆယ်မိနစ်ကြီးတောင် လိုသေးတယ်"

"ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်တယ်ဟာ၊ အခန်းထဲ ငါသွားနှင့် မယ်"

"အေး သွားနှင့် ၊ ငါတို့ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်"

"အေး ပြီးရော"

လွန်းသစ္စာက သူတို့ အနားမှ ခွဲပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ လွန်းသစ္စာ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာသည် ကို နေလင်းက တွေ့ပြီး ဝမ်းသာမှုနှင့် မျက်ဝန်းလေးတောက်နေသည် ။

"ချွတ် ...ချွတ်"

အခန်းအပြင်ဘက်က ဗရုတ်အုပ်စုက နေလင်းကို လှမ်းခေါ်သည် ။ နေလင်းက လှမ်းကြည့် တော့ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် လွန်းသစ္စာကို စာသွားပေးရန် ပြောသည် ။ အခွင့်အရေးကလည်း သာနေ ၍ နေလင်းက

အရဲစွန့်ပြီး သွားပေးရန် စိတ်ကူးသည် ။

စာအုပ်ကြားထဲမှာ ညှပ်ထားသော စာအိတ်ပြာပြာလေးကိုယူပြီး လွန်းသစ္စာထိုင်နေသော ခုံတန်းနားသို့ တိုးကပ်လာသည် ။ လွန်းသစ္စာက မရဲတရဲ သူမအနားသို့ ကပ်လာသော နေလင်းကို မျက်ဝန်းစူးစူးလေးနှင့် ကြည့်နေသည် ။

"လွန်းသစ္စာ"

"ဘာလဲ"

အသံပြတ်နှင့် လွန်းသစ္စာက ပြန်မေးသည် ။

"ဒီစာလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါနော်"

"ဘာစာလဲ"

"လွန်းသစ္စာ ဖတ်ကြည့်တော့ သိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် သွားမယ် နော်"

လွန်းသစ္စာရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ စာအိတ်ပြာလေးကိုတင်ပြီး နေလင်းက နောက်ပြန်လှည့်လာ သည် ။ ထိုစာအိတ်လေး ပေးလိုက်ရသည် မှာ သတ္တိတွေ အတော်မွေးပြီး ပေးလိုက်ရခြင်းပါ။

ရင်ခုန်ထိတ်လန့်ခြင်းများ စွာနှင့် သူ့နေရာကို ပြန်ထိုင်သည် ။

အလွန်ရိုး အလွန်အေးသော နေလင်း၏ လုပ်ရပ်ကို လွန်းသစ္စာက အလွန်အံ့သြနေသည် ။ စာအိတ်ပြာလေးကို မကိုင်သေးဘဲ နေလင်းအကြောင်းစဉ်းစားနေစဉ် မေကြည်တို့ သုံးယောက် အခန်း ထဲသို့ ဝင်လာသည် ။

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ညံစီစွာပြောဆိုရင်း ခုံမှာ ဝင်

ထိုင်သည် ။ လွန်းသစ္စာ၏ ရှေ့စားပွဲပေါ်က စာအိတ်ကိုတွေ့မြင်သွားသည် ။

"ဟင်...အဲဒါဘာလဲ"

"မသိဘူးလေ"

"ဟဲ့...နင် ထိုင်နေတာ၊ နင့်ရှေ့လာချသွားတာ မသိဘူးလား၊ ဘယ်သူ လာပေးတာလဲ"

"နေလင်း"

"မြတ်စွာဘုရား၊ နေလင်းက နင့်ကို စာလာပေးတာ"

"ဟုတ်တယ်"

"ဟုတ်မှ လဲပြောပါ လွန်းသစ္စာရယ်"

"အေးလေ၊ နေလင်းလောက်အေးတဲ့ လူက နင့်ကို စာပေးပါ့မလား"

"မယုံရင် ဖတ်ကြည့်ပေါ့"

လက်သွက်သော မေကြည်က စာအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အသံတိတ်ဖတ်သည် ။

အားလုံးရဲ့ အကြည့်က မေကြည့်ထံသို့ စူးစိုက်ကျရောက်နေသည် ။

"ဟဲ့...မေကြည် တစ်ယောက်တည်းဖတ်နေလား၊ ငါတို့ လဲ သိချင်တယ်"

"အင်မတန်ထူးဆန်းပြီး အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ရည်းစားစာပဲ"

"ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါဦး"

မေကြည့်လက်ထဲကစာကို လေးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖ

တ်သည်။ ။ ပြီး လေး ယောက်လုံး ဒေါပွနေသည်။ ။

"ကြည့်စမ်း၊ မြက်လျှောလေးကလဲ အတော်လာသား"

"အေးလေ၊ ရိုးပုံရိုးရက်နဲ့ နင့်ကို လှောင်ပြောင်ပြီး ရေးထားတာဟဲ့"

"အဲ့ဒါ လုံးဝခေါင်းငုံ့ခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး"

သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝေဖန်သည်။ ။ အလွန်
မာနကြီးသော လွန်းသစ္စာ ဒေါသတွေ အလုံးအရင်း ရင်မှာ ဖြစ်နေသည်
။

"အေးလေ၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင်
လက်ဆင်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့၊ မေ့ကြည် အဲဒီ စာကို အားလုံးကြား
အောင် ဖတ်လိုက်ဟာ"

"ဟာ သူ ရှက်သွားမှာ ပေါ့"

"ရှက်အောင်ကိုလုပ်တာ"

"အဲ့လောက်ကြီးတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်"

"ပေးစမ်းပါ မေ့ကြည်ရယ်၊ နင် မဖတ်ရဲရင် ငါဖတ်မယ်"

သီတာက မေ့ကြည်ရဲ့ လက်ထဲကစာကို ဖျတ်ခနဲယူပြီး
ဖတ်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ ။

"ကျယ်ကျယ်ဖတ် သီတာ"

"အေးပါ"

သီတာက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး လည်ချောင်းကိုရှင်းပြီး စာကို စ
တင်ဖတ်ပါသည်။ ။

ချစ်ရလွန်းတဲ့ လွန်းသစ္စာ

လွန်းသစ္စာရယ်၊ မင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကိုယ့်မှာ တိတ်တခိုးလေး ချစ်စိတ်တွေ စုဆောင်းထားရတာ ရင်မှာ ပြည့်သိပ်နေပါပြီ။

ဝမ်းသိပ်သွားချင်တဲ့ အခါမှာ မအောင့်အည်းနိုင်လို့ ပြေးပြီး အိမ်သာတက်ရသလို ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ချစ်စိတ်တွေကြောင့် မချီမဆန့်ခံစားရလွန်းလို့ ဒီစာထဲမှာ အားရပါးရ အီးပါချသလို သွန်မှောက်ပြီး ရေးလိုက်တာပါ။

လွန်းသစ္စာကို ကိုယ် ရူးမတတ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ယုံပါ။ စားလဲဒီစိတ်၊ အိပ်လဲဒီစိတ်၊ အိမ် သာတက်လဲ ဒီစိတ်တွေက လွှမ်းမိုးနေပါတယ်။

လွန်းသစ္စာကိုချစ်တဲ့ သူတွေ၊ ရည်းစားစာပေးသွားသူတွေအများကြီးပဲနော်၊ သူတို့ ရဲ့ ရည်းစား စာတွေ ဖတ်ရလွန်းလို့ ရိုးအီနေမှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် တစ်မူထူးနေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်းစားစာလေးကို ဖတ်ပြီး ရင် ကိုယ့်ကို ချစ်ကြောင်းပြန်ပါနော်။

လွန်းသစ္စာကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ကိုယ်က ချစ်တာပါ။

ထိုသို့ သိတာက အော်ဖတ်နေစဉ် တစ်ခန်းလုံးက ဝါးခနဲရယ်သည် ။ နေလင်းရဲ့ မျက်နှာလေး က ဆီးရွက်ပမာ သေးငယ်သွားပြီး ငိုတော့မယောင် ဖြစ်လာသည် ။ နေလင်းကိုကြည့်ပြီး ခပ်လှောင် လှောင် ယောက်ျားလေးတစ်အုပ်က လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟားလှောင်နေ၍ သိတာရဲ့ ဖတ်သံပင် ပျောက် နေသည် ။

ရှက်လွန်းသည့် နေလင်းက လွယ်အိတ်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသည် ။ သူ့အတွက် ရေးပေးလိုက်သော ရည်းစားစာသည်

ထိုသို့ ပေါက်ကရံနိုင်မှန်း အခုမှ ပဲ သူ သိရပါသည်။ ။

"တောက်...ဟိုကောင်တွေ သက်သက်ချောက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ရှက်လိုက်တာ၊ လွန်းသစ္စာ ရော အခန်းထဲက ကျောင်းသားတွေကိုရော ငါဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး"

ရှက်သည့် စိတ်နှင့် အိမ်က ကားလာခေါ်သည် ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာ သည် ။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အခန်းအောင်းကာ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူပီပီ ငိုနေသည်။ ။

နေလင်းတွင် မိခင်မရှိတော့၍ ဖခင်ကြီးနှင့် အတူ သူ့ထက်အသက်ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသော အစ်ကို ဘုန်းတင့်ဆိုသောသူ ရှိသည်။ ။ အစ်ကိုဖြစ်သူက စီးပွားရေးလောကတွင် အတော်လေးအောင်မြင်နေ သော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

ဖခင်ဖြစ်သူကို တရားဘာဝနာမှာ မွေ့လျော်စေပြီး ဘုန်းတင့်က စီးပွားရေးကို ဖိဖိစီးစီး လုပ် သည် ။ မတဆိုးညီလေးကို လွန်စွာချစ်ပြီး အလိုလိုက်သည်။ ။

ပျော့ညံ့ညံ့ ညီ၏ စိတ်ဓာတ်ကို မကြိုက်၍ ဘယ်လိုပင် သွန်သင်ပါစေ နေလင်းရဲ့ စိတ်ကို ပြုပြင် ၍ မရခဲ့ပါ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အကျင့်စရိုက်ကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ ။
